

י' הרמב"ם בפרק ר'
מהלכות תפילין. כ' הרב
רובנו מנחם ל' מכולתא
לפרשת רבנו יונה בפרק
ב' דרבינו מ' בשמואל
רביא וסנהדרין קא.
ל' רש"י שם. ס' חרש למי
שליה מגלה תרבי הונא
כל הרא"ש דהלכות
תפילה.

מאמר

מן תפסק, צ"ח ש"ס. ואם מת לו מת בקהל או שמע שמתו רחוקה בקהל שאמר מרגל אגלות ומחיל למנות אחר הקהל, בקרב בקהות הגדולה שאסור לקנות תשליל ביום ראשון, ובקריית צ"ח חלק צ"ח דרשב"א, ואפסאי א' הנה שפא א' חן לבשל מצה רבה וזו שפא, וכן קרב בבית לחם ארבעה בורות דעה סימן שש וזולת על הנקבות הגדולות צ"ח ש"ס. וכן מקה שנקבם בבאר היעב בשם חזקוני וזולת צ"ח דרשב"א. ובמקוה המיוחדים צ"ח וס"ס בה, וכן דבר נראה לי ביום הקטרתה או על פי שאמר יום משה אסור בתעיל, וצ"ח שם שנקב שם מקוה משה ושמעון דמינין וכן האלה רבה פי' אסור בתעיל.

מַשְׁנֵה בְּרִירָה

מלבוש לדינא, וכן משמע לכאורה מלשון צריכין שפכת הרמ"א. אך קשה
דיכין ודעת הרמ"א הוא בשיתת הרין, וכמו שפסיס בעצמו, ולהרין פטור
בכל גזירא אם כפי התחיל לכתב, כמו שמוכח בבית יוסף, ואולי אפשר לאמר
בכחא גונא שאחד רוצה לפרש לשם או אפילו ששם לא ישיג תפלין במה
יכנס, מתר אפילו להחליט להחליט לכתב אפלו אחר שהגיע זמן ודאי ששם,
אפלו אם על ידו עבר הזמן, ומכל מקום לא נהירא, ודעתי ויחיד להכניס
עצמו לזה להתחיל לכתב או למכר להיות עליו שם עוסק במצוה וסלק
עצמו על ידי זה המצות עשה דקריאת ששם ותפלין וכדומה, וכי אומרים לו
יאתם חטא וכו', צריך עיון. גם מדברין המגן אברהם סוף סעיף קטן י שפכת
לדין לא מה רבו, לא משמע בזה, אך יש לומר הדוא לא כפי בכחא גונא
החלבוש, ולולי דבר החלבוש היה אפשר לומר דבגנת הרמ"א במה שכתב ושדיו
צריכין, רוצה לומר הדסופר משער שיכא היום לקדו קונים הרבה, על פן הוא
מקיים ומקדו עצמו לזה, דאי לא הכי סתמא לא יעשה הסופר פן לכתב
תום יום וילך שלא ישאר לו מעט פנאי לשום מצוה ואף לפקולת מלכות
שמים לתפלין, וכן משמע בעבודת היום: * אז ענין שפכת ברוחה
מה שכתבנו בשם המגן אברהם, ודעבדכר אפלו אם התחיל באסור אף על פי
בן אין צריך להפסיק, דמכל מקום הרי עוסק במצוה, וכדאייתא שם בסמין עכ
דאם התחיל להוציא אין מפסיקין, ואפלו אחר שהגיע זמן קריאת ששם, כמו
שכתב הפרד חדש שם: * דכל העוסק וכו'. ענין בספקו כו, והשלוחי מצוה
בגון שהולך להקביל פני רבו או לפדות שבכיהם היום גם כן בכל עוסק במצוה
ופטור מכל המצות: * אף צריך לטריט. ענין במשנה ברוחה, וכן כתב הרמ"א,
ואף הדתוספות והרא"ש ורובו ירחם מהמירין בזה, מכל מקום משמע מהפיה
יוסף והרמ"א דמסבימים להלכה להרין והגותו אשר בשם אור ורוע מפני
הריות העצומות שהביאו לזה, וכן המגן אברהם הביא בשם הרב המגיד
שהרמבם לא גאונים אם כן סוכרים דפטור אפלו ביכול לקום שתיקון, וטעם
הדבר, כתב הר"ן, לפי שכל עוסק במלאכתו כל מקום לא וחיבתו תורה
לטהר ולקום מצות אחרות אף על פי שאפשר לו. ולכך המשמר את המצת
פטור מתפלין ומקריאת ששם ומכל המצות אף על פי שיכול או לקום במה
מצות, וכן הוספר קבר למת טעור מכלל אף על פי שנת מעט, שאם בשעת
גזירא גזרין עוסק במצוה, שעל ידי זה יתחנך בחלו לתור ולחפור, ולכן הוא
פטור ואף על פי שיכול או לתל פרושהו לעני העמד אצלו, אכלי מי שכתב
מתפלין, אף על פי שמימים מצוה אינו גזר עוסק במצוה להפטר מכל המצות
אלא בשעה שלובשין אכל לא אחר כך, וכן לענין משמר אבדה, וכמו שפכת
במשנה ברוחה. כל זה מתבאר מדבר הרין ואור ורוע. ומה שכתב הרמ"א
אכל אם וכו' בלא טרית, רוצה לומר, שאינו מוסיף טרחה פלו במכיל מצוה
השניה אלא טרחה אחד לשתיקה, וכדורו במצוה הראשונה כולל לצאת ידי
שתיקה, או בודאי יראה לצאת ידי שתיקה, ומדיוות טוב אל יקרא רע, כדי
כתב הרין שם, ומדריאה שחביא שם על זה מהגמרא משמע דחזיבא הוא
מצד הדיון, דאי לאו הכי לא מקיני הגמרא שם מדי, וענין: * * הקורא
בתורה פטור וכו'. ענין במשנה ברוחה סעיף קטן לג ודקדם לזה

ט (טו) שכן אברהם: (ח) ב"ח ומגן אברהם ושאף אפרונים, ולא מספר מקדים: (ז) מן שבת השמן אברהם, והעולם לא נהגו לחלק בזה, גם בבאור התנ"א משמע
 דלא סבירא לה חלוקה, ולא מי שתדחת אפסותו פסדו בכל מקור: (טו) מן מרחב מנהגא, עין שם: (ז) התנ"א: (כא) בית אבי: (כב) התנ"א: (כג) ש"ד: (לד) אף
 בפסוק: דבר זה, כבר הביא בית יוסף למעשה שבת לחלש להתספור: